

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 05.01.2005, sp. zn. 5 Tdo 1439/2004, ECLI:CZ:NS:2005:5.TDO.1439.2004.1

Číslo: 56/2005

Právní věta: Pohrůžka jiné těžké újmy ve smyslu § 235 odst. 1 tr. zák. může spočívat i v tom, že pachatel hrozil poškozené tím, že se u soudu bude domáhat v její neprospěch změny výchovného prostředí ohledně jejich společného nezletilého dítěte, pokud hrozbu uskutečnění takového úkonu užil jako prostředek k nátlaku na ni, aby proti své vůli vzala zpět souhlas s jeho trestním stíháním. V takovém případě se pachatel nemůže dovolávat toho, že jako otec je oprávněn činit úkony týkající se mimo jiné i výchovy svého nezletilého dítěte.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 05.01.2005

Spisová značka: 5 Tdo 1439/2004

Číslo rozhodnutí: 56

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vydírání

Předpisy: § 235 odst. 1 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného Ing. K. D. proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 4. 2004, sp. zn. 10 To 127/2004, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Havlíčkově Brodě pod sp. zn. 1 T 84/2003,

Z odůvodnění:

Obviněný Ing. K. D. byl rozsudkem Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 15. 1. 2004, sp. zn. 1 T 84/2003, uznán vinným trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák., kterého se dopustil tím, že v přesně nezjištěný den počátkem měsíce května roku 2001 v H. nutil P. D., bytem H., která byla v té době jeho manželkou, aby vzala zpět souhlas s trestním stíháním jeho osoby pro skutek ze dne 7. 4. 2001 kvalifikovaný jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák., pro případ nesplnění tohoto požadavku jí toho dne, jakož i v přesně nezjištěné dny v následujícím období do 31. 7. 2001 opakovaně osobně a zejména telefonicky vyhrožoval, že učiní všechny potřebné kroky k tomu, aby jí byl odebrán jejich syn V. a byl svěřen do jeho péče, v této souvislosti také zdůrazňoval své povolání příslušníka Policie České republiky zařazeného na Okresním ředitelství Policie České republiky v H., poškozená se reálnosti těchto výhrůžek značně obávala, a to i v souvislosti s jejím

předchozím fyzickým napadením obviněným a jeho povoláním policisty, nakonec proto dne 1. 8. 2001 vzala svůj souhlas s trestním stíháním svého manžela zpět, nátlak a vyhrožování obviněného na poškozenou u ní vyvolaly strach matky o dítě, vedly ke zhoršení jejího zdravotního stavu, který se projevil snížením stavu odolnosti vůči psychické zátěži a tento zhoršený zdravotní stav u ní dosud trvá.

Za to byl obviněnému Ing. K. D. uložen podle § 235 odst. 1 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu 1 rok.

Citovaný rozsudek soudu prvního stupně napadl obviněný Ing. K. D. odvoláním, které Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 30. 4. 2004, sp. zn. 10 To 127/2004, podle § 256 tr. řádu zamítl. Opis tohoto usnesení byl obviněnému doručen dne 26. 5. 2004, jeho obhájci dne 25. 5. 2004 a příslušnému státnímu zastupitelství dne 26. 5. 2004.

Proti zmíněnému usnesení Krajského soudu v Hradci Králové podal obviněný Ing. K. D. prostřednictvím své obhájky dne 13. 7. 2004 dovolání, které dne 26. 7. 2004 doplnil a které opřel o dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. Podle názoru obviněného jsou zmíněné důvody naplněny tím, že výrok rozsudku soudu prvního stupně jednak neobsahuje žádný konkrétní popis jeho jednání, kterým by měl nutit poškozenou ke zpětvzetí souhlasu s trestním stíháním, a rovněž neobsahuje ani skutková zjištění naplňující znak spočívající v hrozbě jinou těžkou újmou a dále takto vymezené jednání nevykazuje stupeň společenské nebezpečnosti požadovaný trestním zákonem, tedy není naplněna materiální podmínka trestnosti.

Podle názoru obviněného Ing. K. D. skutek, tak jak je popsán ve výroku o vině, neodpovídá tomu, co soud prvního stupně zjistil při provádění dokazování, zejména z výpovědi samotné poškozené. Současně obviněný tvrdí, že skutek nevykazuje zákonné znaky trestného činu vydírání, neboť nebylo zjištěno, že by poškozenou, svoji bývalou manželku k něčemu nutil, přičemž soud nedostatek skutkových zjištění nahradil citací zákonného znaku určitého trestného činu, což obviněný považuje za rozpor s hmotným právem. Podle obviněného z výroku o vině je zřejmé, že znak spočívající v nucení jiného nemá v rozhodnutí odpovídající protiváhu, neboť soud prvního stupně příslušné skutkové zjištění vůbec nečinil a v odůvodnění svého rozhodnutí konstatuje jen neúplné části z výpovědi obviněného a jednotlivých svědků. K tomu obviněný doplňuje citace z protokolu o hlavním líčení, zejména pokud jde o výpověď poškozené.

Obviněný Ing. K. D. dále cituje znaky trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. Podle jeho názoru v popisu skutku tedy musí být uvedeny takové okolnosti, z nichž je zřejmé, čím měl poškozené hrozit. Pokud měl být trestný čin vydírání spáchán za použití pohrůžky jiné těžké újmy, musí podle obviněného popis skutku obsahovat i konkretizaci toho, v čemž spočívala tato pohrůžka. Obviněný je přitom přesvědčen, že zmíněnému zákonnému znaku neodpovídá zjištění, podle kterého měl opakovaně osobně a zejména telefonicky vyhrožovat poškozené, že učiní všechny potřebné kroky k tomu, aby jí byl odebrán jejich syn V. a byl svěřen do jeho péče. Toto jednání, o němž navíc obviněný tvrdí, že se ho nedopustil, nelze podle jeho mínění chápat jako pohrůžku jiné těžké újmy, neboť takovým postupem může každý občan a rodič žádat, aby rozhodl nezávislý soud.

Pohrůžka jiné těžké újmy musí být podle obviněného současně takového charakteru, aby ji bylo možné postavit naroveň násilí či pohrůžce násilí, musí být zcela konkrétní a dosahovat takové intenzity, která z takového jednání činí jednání společensky nebezpečné. Obviněný rovněž namítá, že skutek popsáný ve výroku o vině nemá potřebný stupeň společenské nebezpečnosti, tudíž není naplněna materiální podmínka trestnosti podle § 3 odst. 2 tr. zák., což je zřejmé ze skutkových okolností, které soud prvního stupně zjistil a popsal v odůvodnění rozsudku, které ale vadně hodnotil a chybně popsal ve výroku o vině.

Obviněný Ing. K. D. závěrem svého dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení odvolacího soudu i předcházející rozsudek Okresního soudu v Havlíčkově Brodě a rovněž i rozhodnutí na ně navazující a aby sám podle § 265m tr. ř. rozhodl ve věci a obviněného zprostil obžaloby.

Nejvyšší státní zástupkyně se k dovolání obviněného Ing. K. D. vyjádřila prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství. Podle jeho názoru je nutné se s dovolacími námitkami obviněného alespoň zčásti ztotožnit, protože žádné konkrétní skutkové zjištění zákonný znak pohrůžky jiné těžké újmy nenaplnuje, přičemž mu neodpovídá ani zjištění, podle něhož obviněný vyhrožoval poškozené, že učiní potřebné kroky k tomu, aby jí bylo odebráno dítě. Z toho podle státního zástupce nelze rozpoznat, jakým způsobem by byla pohrůžka realizována, přičemž formulace napovídá, že obviněný chtěl takto do své péče získat syna zákonným způsobem. Dále podle názoru státního zástupce soudy dříve činné ve věci sice dospěly k tomu, že jednání obviněného bylo neoprávněné, avšak právnímu závěru soudů neodpovídají skutková zjištění, protože obviněný vyhrožoval poškozené ještě před tím, než ji fyzicky atakoval, a současně sama poškozená ve své výpovědi uvedla, že ke zpětvzetí souhlasu se rozhodla proto, „aby se s manželem dali zase dohromady“. Za situace, kdy jsou pochybnosti o naplnění objektivní stránky trestného činu, považuje státní zástupce za zbytečné vyjadřovat se k námitkám týkajícím se materiální stránky tohoto deliktu. Státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství závěrem navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Havlíčkově Brodě a aby přikázal Okresnímu soudu v Havlíčkově Brodě, aby předmětnou věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že dovolání podal obviněný Ing. K. D. jako oprávněná osoba [§ 265d odst. 1 písm. b) tr. ř.], učinil tak prostřednictvím obhájkyne (§ 265d odst. 2 tr. ř.), včas a na správném místě (§ 265e tr. ř.), dovolání směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je obecně přípustné [§ 265a odst. 2 písm. h) tr. ř.], a obsahuje stanovené náležitosti (§ 265f odst. 1 tr. ř.).

Pokud jde o dovolací důvod, obviněný Ing. K. D. opírá jeho existenci o ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tedy že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Dále uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. v tom smyslu, že bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., když byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tedy že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

V rámci svých námitek k dovolacím důvodům obviněný Ing. K. D. uplatnil mimo jiné názor, podle něhož popis skutku ve výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně neodpovídá tomu, co soud zjistil při provádění dokazování, a poukazuje na některé části zejména výpovědi poškozené učiněné v průběhu řízení, z nichž dále dovozuje odlišný průběh posuzovaného jednání. Existenci dovolacího důvodu však v naznačeném rozsahu shledává obviněný v tom, že podle jeho mínění soudy dříve činné ve věci vycházely při právním hodnocení z nesprávných skutkových zjištění, které nevyplývaly z dokazování, tudíž předpoklady pro jiné právní posouzení svého jednání obviněný dovozuje ve zmíněném rozsahu nikoli z argumentace odůvodňující odlišnou právní kvalifikaci skutku obsaženého ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, ale z jiných skutečností, než jaké soudy obou stupňů vzaly v úvahu, resp. z vlastní verze hodnocení důkazů.

K tomu ovšem Nejvyšší soud zdůrazňuje, že jak vyplývá z ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř., důvodem dovolání nemůže být samo o sobě nesprávné (odlišné) skutkové zjištění, neboť takový důvod zde zahrnut není. Dovolání není dalším odvoláním, ale je mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě jen některých výslovně uvedených procesních a hmotně právních vad, které naplňují

jednotlivé taxativně stanovené dovolací důvody. Proto dovolání není možné podat ze stejných důvodů a ve stejném rozsahu jako odvolání a dovoláním se nelze úspěšně domáhat jak revize skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně, tak ani přezkoumávání správnosti a úplnosti jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry je oprávněn doplňovat, popřípadě korigovat jen odvolací soud, který za tím účelem může provádět dokazování (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Dovolací soud není obecnou třetí instancí, v níž by mohl přezkoumávat jakékoli rozhodnutí soudu druhého stupně a z hlediska všech tvrzených vad. Přezkoumávat správnost skutkových zjištění, resp. provedeného dokazování, a to ani v souvislosti s právním posouzením skutku či jiným hmotně právním posouzením, nemůže dovolací soud už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy. Na rozdíl od soudu prvního stupně a odvolacího soudu totiž dovolací soud nemá možnost podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání tyto důkazy sám provádět či opakovat, jak je zřejmé z omezeného rozsahu dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.

Formulace dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., který uplatnil obviněný Ing. K. D., přitom znamená, že předpokladem jeho existence je nesprávná aplikace hmotného práva, ať již jde o hmotně právní posouzení skutku nebo o hmotně právní posouzení jiné skutkové okolnosti. Provádění důkazů a vyvozování skutkových závěrů z důkazů ovšem neupravuje hmotné právo, ale předpisy trestního práva procesního, zejména pak ustanovení § 2 odst. 5, 6, § 89 a násl., § 207 a násl. a § 263 odst. 6, 7 tr. ř. Jestliže tedy obviněný Ing. K. D. namítal nesprávnost právního posouzení skutku, ale tento svůj názor dovozoval v naznačeném rozsahu z odlišné verze skutkového stavu, pak soudům činným dříve ve věci nevytýkal vady při aplikaci hmotného práva, nýbrž porušení procesních ustanovení. Porušení určitých procesních ustanovení sice může být rovněž důvodem k dovolání, nikoli však podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ale jen v případě výslovně stanovených jiných dovolacích důvodů [zejména podle § 265b odst. 1 písm. a), b), c), d), e), f) a l) tr. ř.].

Proto při posuzování oprávněnosti tvrzení dovolatele o tom, zda existuje dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je dovolací soud vždy vázán konečným skutkovým zjištěním, které ve věci učinily soudy prvního a druhého stupně. V trestní věci obviněného Ing. K. D. to pak znamená, že pro dovolací soud je rozhodující skutkové zjištění, podle něhož se obviněný dopustil jednání tak, jak je popsáno ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, s jehož skutkovými závěry se ztotožnil i odvolací soud. Obviněný tedy nutil poškozenou, aby vzala zpět souhlas s jeho trestním stíháním, a pro případ nesplnění tohoto požadavku jí osobně a telefonicky vyhrožoval, že učiní potřebné kroky k tomu, aby jí byl odebrán jejich syn a byl svěřen do péče obviněného, přičemž poškozená se realnosti těchto výhrůzek značně obávala mimo jiné v souvislosti s jejím předchozím napadením ze strany obviněného, a proto svůj souhlas s trestním stíháním vzala zpět. Zmíněné dovolací námitky obviněného, které se týkají skutkových zjištění, jsou tedy mimo rámeček uplatněného dovolacího důvodu podle citovaného ustanovení a Nejvyšší soud k nim nemohl nijak přihlížet.

Obviněný Ing. K. D. ve svém dovolání dále uvádí, že podle jeho názoru není v popisu skutku obsaženo jednání, kterým měl poškozenou nutit ke zpětvzetí souhlasu s jeho trestním stíháním, dále zde absentují okolnosti, které by bylo možné právně hodnotit jako pohrůžku jiné těžké újmy, a rovněž že skutek nevykazuje potřebnou míru společenské nebezpečnosti.

K první citované námitce uvádí Nejvyšší soud následující. Jak je zřejmé z popisu skutku obsaženého ve výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně, obviněný Ing. K. D. poškozenou nutil, aby vzala zpět svůj souhlas s trestním stíháním, a to tím, že jí pro případ nesplnění tohoto požadavku opakovaně osobně a zejména telefonicky vyhrožoval, že učiní všechny potřebné kroky k tomu, aby jí byl odebrán jejich syn V. a byl svěřen do jeho péče, přičemž v této souvislosti zdůrazňoval své povolání příslušníka Policie České republiky, poškozená se realnosti těchto výhrůzek značně obávala, a to i v souvislosti s jejím předchozím fyzickým napadením ze strany obviněného a s jeho povoláním policisty. Lze tedy konstatovat, že citovaná skutková věta jednoznačně obsahuje popis jednání,

kterým obviněný poškozenou k něčemu nutil. Za nucení je totiž třeba považovat takové projevy pachatele, jimiž atakuje svobodu rozhodování poškozeného, který se v důsledku jednání pachatele nemůže zcela svobodně rozhodnout, zda bude něco konat, opomíjet či trpět, a to za účelem ovlivnění výsledku rozhodování poškozeného.

Další námitkou bezprostředně navazující na předchozí je tvrzení obviněného Ing. K. D., podle kterého zmíněné jednání nelze právně kvalifikovat jako pohrůžku jiné těžké újmy, tedy tím způsobem, jak to učinily soudy obou stupňů. K tomu Nejvyšší soud uvádí, že za pohrůžku jiné těžké újmy nutno považovat takové jednání pachatele, které může vést k újmě např. na cti, dobré pověsti, v rodinném životě apod., a to za situace, kdy se újma jako těžká jeví objektivně a kdy napadený ji také jako těžkou újmu pocituje. Musí přitom jít o jednání neoprávněné. O takovou pohrůžku se jednalo, např. když pachatel hrozil poškozené lékařce, že ji oznámí na policii pro nedovolené přerušování těhotenství, když v případě splnění hrozby by poškozené hrozilo trestní stíhání, a proto taková hrozba byla i z objektivního hlediska „jinou těžkou újmou“, neboť poškozené lékařce hrozilo společenské i profesionální poškození. I v případě, kdyby byl pachatel přesvědčen o správnosti a důvodnosti oznámení tvrzeného jednání poškozené na policii, nemůže být toto jednání prostředkem k tomu, aby na poškozené vynucoval, aby něco konala, opomenula nebo trpěla (srov. rozhodnutí publikované pod č. 10/1979-II. Sb. rozh. tr.).

Z citovaného rozhodnutí je především zřejmé, že pachatel trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. může naplnit znak pohrůžky jiné těžké újmy i za situace, kdy poškozenému hrozí újma v rodinném životě. Takovou újmu potom bezpochyby může být z pohledu poškozené (matky) i rozhodnutí soudu o svěřeni dítěte do péče jiné osoby (otce), tedy odebrání dítěte. Popsanou situaci lze přitom považovat bezpochyby za těžkou újmu ve smyslu objektivním, tak i ze subjektivního pohledu poškozené, neboť z popisu skutku vyplývá, že se reálnosti výhrůžek obviněného značně obávala, v jejich důsledku se zhoršil její zdravotní stav a zejména v návaznosti na ně vzala zpět svůj souhlas s trestním stíháním obviněného.

Zásadní negativní význam výhrůžek a nátlaku obviněného činěných na poškozenou v souvislosti s dáním souhlasu k trestnímu stíhání nebo s jeho zpětvzetím přitom vyplývá mimo jiné i z ustanovení § 163a odst. 1 písm. d) tr. ř., podle kterého takového souhlasu není třeba, pokud je z okolností zřejmé, že souhlas nebyl dán nebo byl vzat zpět v tísní vyvolané výhrůžkami, nátlakem, závislostí nebo podřízeností.

Současně je nutné s ohledem na citovaný judikát a námitku obviněného doplnit, že pohrůžka jiné těžké újmy musí být neoprávněná, přičemž znak neoprávněnosti je dán i tehdy, když pachatel použije k nátlaku prostředku sice dovoleného, ale nikoli dovoleného ve vztahu k jím sledovanému účelu. Pro posuzovanou věc to znamená, že obviněný Ing. K. D. měl bezpochyby právo domáhat se prostřednictvím soudu vymezení rozsahu uplatnění svých rodičovských práv, avšak nebyl oprávněn užít hrozbu realizace takového úkonu k nátlaku na poškozenou, aby nějak konala, tedy aby vzala zpět svůj souhlas s jeho trestním stíháním. Za popsané situace se totiž jinak dovolené právo stává hrozbou ve smyslu § 235 odst. 1 tr. zák. Nejvyšší soud tak konstatuje, že objektivní stránka trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. byla v jednání, kterého se obviněný podle skutkové věty výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně dopustil, naplněna, neboť obviněný nutil poškozenou pod pohrůžkou jiné těžké újmy, aby něco konala.

Pokud jde o materiální stránku zmíněného trestného činu, jejíž naplnění obviněný Ing. K. D. zpochybňuje ve své poslední námitce, poukazuje Nejvyšší soud především na rozhodnutí publikované pod č. 43/1996 Sb. rozh. tr., podle kterého při úvahách o tom, zda pachatel naplnil materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě čin dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti činu pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.), je nutno vycházet ze skutečnosti, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v

běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Citovaná ustanovení se proto uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě, přestože byly naplněny formální znaky určité skutkové podstaty, nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti činu pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty.

Podstatou posuzovaného skutku spáchaného obviněným Ing. K. D. je přitom situace, kdy tento obviněný byl trestně stíhán v jiné trestní věci pro podezření z trestného činu blížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák., kterého se měl dopustit ve vztahu k poškozené P. D. Vzhledem k tomu, že poškozená byla jeho manželkou, bylo trestní stíhání vázáno na její souhlas, který nejprve udělila. Obviněný následně poškozenou nutil, aby tento souhlas vzala zpět, přičemž svobodu jejího rozhodování determinoval výhrůzkami, že v případě, pokud tak neučiní, provede potřebné kroky k tomu, aby jí byl odebrán jejich syn a byl svěřen do péče obviněného. Poškozená, pod vlivem opakovaných výhrůžek a pod soustavným psychickým nátlakem, které následně způsobily zhoršení jejího zdravotního stavu projevující se snížením odolnosti vůči psychické zátěži a které byly vyvolány strachem o dítě, za současného spolupůsobení skutečnosti, že poškozená utrpěla zranění, jehož vznik byl předmětem zmíněné jiné trestní věci, a rovněž i za spolupůsobení její domněnky, že obviněný jako policista může své hrozby spíše realizovat, považovala nebezpečí ohrožení svého rodinného života za skutečné a v konečném důsledku v donucení svůj souhlas s trestním stíháním obviněného vzala zpět. Zcela jednoznačně tedy obviněný uskutečnil pro společnost nebezpečné jednání, kterým porušil zájem na svobodě rozhodování jednotlivců, neoprávněně, resp. neoprávněným způsobem realizoval nátlak na poškozenou, aby v rozporu se svým samostatně projeveným názorem založila překážku jeho trestního stíhání, které tak muselo být zastaveno, a to za současného způsobení zhoršení zdravotního stavu poškozené. Jeho jednání tedy bezpochyby potřebnou míru společenské nebezpečnosti naplnilo, neboť za uvedených okolností nelze mít za to, že by neodpovídalo ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu citované skutkové podstaty, tudíž obviněný svým jednáním naplnil potřebnou materiální stránku.

K tomu je možné doplnit, že skutek spáchaný obviněným současně vzhledem ke všem jeho aspektům nevykazuje znaky zásadně vyšší míry společenské nebezpečnosti, což soudy dříve činné ve věci dostatečným způsobem zohlednily při stanovení především výměry trestu odnětí svobody, který byl obviněnému uložen ve čtvrtině zákonem stanovené trestní sazby a jeho výkon byl podmíněně odložen.

Nejvyšší soud proto závěrem konstatuje, že obviněný Ing. K. D. skutkem popsaným ve výroku o vině v rozsudku Okresního soudu v Havlíčkově Brodě spáchal trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák., jak správně konstatoval soud prvního stupně i soud odvolací, tudíž podané dovolání obviněného je v tomto rozsahu zjevně neopodstatněné.

Na podkladě všech zmíněných skutečností dospěl Nejvyšší soud k závěru, že obviněný Ing. K. D. podal dovolání proti rozhodnutí, jímž nebyly naplněny uplatněné dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. Protože však jeho dovolání bylo částečně opřeno o námitky, které by za jiných okolností mohly být dovolacím důvodem podle jednoho z citovaných zákonných ustanovení, ale tyto námitky Nejvyšší soud neshledal z výše uvedených důvodů opodstatněnými, dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné, přičemž nepřezkoumával zákonnost a odůvodněnost napadeného rozhodnutí ani správnost řízení mu předcházejícího. Jde totiž o závěr, který lze učinit bez takové přezkoumné činnosti pouze na podkladě spisu a obsahu dovolání, aniž bylo třeba opatřovat další vyjádření dovolatele či ostatních stran trestního řízení nebo dokonce doplňovat řízení provedením důkazů podle § 265r odst. 7 tr. ř. Podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. mohl Nejvyšší soud rozhodnout o dovolání v neveřejném zasedání.